

เสี่ย โทรศัพท์ดังขึ้น เป็นสายภายในที่โทรมาจากโถงลิฟต์ชั้นสิบหก

ยามาจิชิ นาโอมิสังหรณ์ใจไม่ดี เมื่อครู่เธอเพิ่งเช็กอินให้ลูกค้าคนหนึ่ง เมื่อประมาณห้านาทีก่อนมาจิตะหิวสัมภาระ และพาลูกค้าคนนั้นไปที่ห้องเตียงเดี่ยวชั้นสิบหก มาจิตะเป็นพนักงานขนสัมภาระที่เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่ถึงปี เธอจึงนึกหวั่นว่าเขาอาจจะทำเรื่องผิดพลาดร้ายแรง

“แผนกต้อนรับ สวัสดีค่ะ มีอะไรให้รับใช้คะ” นาโอมิถาม

“มาจิตะพูดครับ คือว่าเมื่อกี้ผมพาลูกค้าไปที่ห้องพักหมายเลข 1615 แต่เขาบอกว่าห้องมีกลิ่นเหม็น”

“กลิ่นเหม็นหรือ”

“กลินนูหรี่นะครับ เขาบอกว่าเลือกห้องแบบไม่สูบบุหรี่
แท้ ๆ แต่ทำไมถึงมีกลินนูหรี่ได้...”

นาโอมิตตรวจสอบข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ที่อยู่ข้างตัว บน
หน้าจอแสดงข้อมูลห้องพักหมายเลข 1615 ว่าเป็นห้องแบบไม่
สูบบุหรี่จริง ๆ และได้ทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว อีกทั้งไม่มี
บันทึกว่าที่ผ่านมามีใครตรวจพบกลินนูหรี่ตกค้างในห้อง

“เข้าใจแล้ว ตอนนี้อยู่ที่ไหน”

“ผมเฝ้าอยู่ที่ห้อง 1615 ครับ”

“งั้นนายไปอยู่กับเขาก่อน เดี๋ยวฉันจะรีบตามไป”

หลังวางสายนาโอมิเคาะแป้นคีย์บอร์ดอีกครั้ง คราวนี้
เธอตรวจสอบข้อมูลการเข้าพักของลูกค้าคนดังกล่าว เขาเป็น
พนักงานบริษัทที่มาจากโอซาก้า ลงทะเบียนของห้องพักเมื่อ
สัปดาห์ก่อน เงื่อนไขการจองระบุว่าต้องการห้องแบบไม่สูบบุหรี่
หน้าต่างไม่หันเข้าหาถนนใหญ่ และถ้าเป็นไปได้ขอห้องตรง
หัวมุม ตอนที่เช็กอินให้ลูกค้ารายนี้เธอไม่ได้รู้สึกเลยว่าเขาเป็น
คนเรื่องมาก

นาโอมิกวาดตามองเคาน์เตอร์แผนกต้อนรับ ผู้จัดการ
แผนกไม่อยู่เพราะไปประชุมที่อาคารสำนักงาน

เธอคว้ามือถือเรียกพนักงานต้อนรับหนุ่มที่ชื่อคาวาโมโตะ
แล้วเอ่ยขึ้น

“ลูกค้าห้อง 1615 ร้องเรียนมา รีบหาห้องเปลี่ยนให้ที”

“ได้ครับ ห้องเตียงเดี่ยวไซ้ใหม่ครับ” คาวาโมโตะดูจอ
คอมพิวเตอร์

“ช่วยหาห้องเตียงเดี่ยวแล้วก็น้องเตียงคู่แบบธรรมดา กับแบบดีลักซ์ให้ด้วย”

“เข้าใจแล้วครับ” คาวาโมโตะตอบขณะที่นาโอมิเดินถือกุญแจมาสเตอร์คีย์ออกจากเคาน์เตอร์

เมื่อขึ้นลิฟต์ไปถึงชั้นสิบหก เธอพบมาจิดะยืนอยู่หน้าห้อง 1615 พอเจ้าตัวเหินนาโอมิก็เดินเข้าไปหา

“แปลกมากครับ ตอนแรกที่พาลูกค้ามาผมว่าในห้องไม่มีกลิ่นเหม็นนะครับ แต่พอผมกลับจากไปโทรศัพท์ที่โถงลิฟต์นี่สิ...”

“คราวนี้เหม็นหระอ”

“ครับ” มาจิดะพยักหน้ารับด้วยสีหน้าสงสัย

“เข้าใจแล้ว คาวาโมโตะกำลังหาห้องใหม่ให้อยู่ นายช่วยไปที่เคาน์เตอร์แผนกต้อนรับที”

“ได้ครับ”

นาโอมิมองตามมาจิดะที่เดินไปยังโถงลิฟต์ก่อนจะเคาะประตูห้อง 1615 ประตูเปิดออกในทันที ชายวัยกลางคนผู้มีโครงหน้าเหลี่ยมปรากฏตัวตรงหน้าประตู ตาชั้นเดียวดูขุนมัวมุ่มปากบิดเบี้ยวบ่งบอกว่ากำลังไม่สบอารมณ์

นาโอมิค้อมศีรษะชะทักทายเขา

“ขอประทานโทษเป็นอย่างสูงที่ทำให้คุณลูกค้าไม่พอใจค่ะ เห็นว่ามีกลิ่นไม่พึงประสงค์ในห้องใช่ไหมคะ”

ชายคนนั้นพยักพยัดไปด้านในห้อง “ลองเข้ามาดูเองสิ”

“ขออนุญาตนะคะ” นาโอมิเอ่ยก่อนก้าวเข้าไปในห้อง

ไม่ต้องตั้งใจมหาตันตอของกลืน เธอก็รับรู้สิ่งผิดปกติ
ได้ในทันที มีกลิ่นบูหรี่จริง ๆ แต่เป็นกลิ่นควันที่ลอยมาจากบูหรี่
ติดไฟหมด ๆ ไม่ใช่กลิ่นบูหรี่ซึ่งตกค้างในห้อง

ดูท่ามาจิดะจะสันนิษฐานถูก ระหว่างที่เข้าไปโทรศัพท์
ลูกค้ารายนี้คงหยิบบูหรี่ที่ซ่อนไว้ออกมาจุดไฟ

“ว่าไง เหมือนไข่ใหม่ล่ะ” เขาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงวาง
อำนาจ คำพูดติดสำเนียงคันไซเล็กน้อย

นาโอมิคือมศีระะอีกครั้ง

“ต้องขอประทานโทษจริง ๆ ค่ะที่ทำให้คุณลูกค้าเสีย
ความรู้สึก ทางโรงแรมจะรีบเปลี่ยนห้องพักให้ค่ะ ดิฉันขอ
อนุญาตโทรศัพท์สักครู่ได้ไหมคะ”

“ได้ เร็ว ๆ เข้าล่ะ”

“ค่ะ” นาโอมิตอบ

เธอใช้โทรศัพท์มือถือติดต่อยังเคาน์เตอร์แผนกต้อนรับ
คาวาโมโตะรับสายทันที

“เป็นยังไงบ้าง” นาโอมิถาม

“ในชั้นเดียวกันมีห้อง 1610 กับ 1612 ว่างอยู่ครับ เป็น
ห้องแบบไม้สูบบุหรี่ทั้งคู่ และตรงตามเงื่อนไขที่ลูกค้าต้องการ
ทุกอย่าง”

นาโอมินึกส่ายหน้าในใจ สองห้องนั้นเป็นห้องเตียงเดี่ยว
ขึ้นพาลูกค้าที่จงใจหาเรื่องร้องเรียนไปพักห้องแบบนั้นเขาก็คง
ไม่พอใจอยู่ดี

“ห้อง 1620 ไม่ก็ 1630 ว่างไหม”

นาโอมิรับรู้ได้ว่าคาวาโมโตะจะงักไป เพื่อนพนักงานคง
เข้าใจว่าเธอตั้งใจจะทำอะไร

“ห้อง 1620 ว่างอยู่ครับ ทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว
ด้วย”

“จึ้นให้มาจิตะเอาคีย์การ์ดมาให้ฉันที”

“ได้ครับ”

นาโอมิวางสายแล้วหันกลับมาหาลูกค้ายคนนั้นด้วยใบหน้า
ยิ้มแย้ม

“ขอโทษที่ปล่อยให้รอกะ ทางโรงแรมเตรียมห้องใหม่ไว้
ให้แล้ว ดิฉันขออนุญาตพาคุณลูกค้าไปที่ห้องนั้นนะคะ”

“ห้องแบบไม่สูบบุหรี่แน่นอนะ”

“แน่นอนคะ” นาโอมิยกกระเป๋าเดินทางของเขาขึ้นมา
เมื่อไปถึงหน้าห้อง 1620 นาโอมิก็ใช้มาสเตอร์คีย์ไขเปิด
ประตู พร้อมเชิญลูกค้าคนนั้นให้เข้าไปในห้อง

นาโอมิมองแผ่นหลังของอีกฝ่ายแล้วรู้สึกได้ว่าเขาจะงัก
เมื่ออย่างก้าวแรกเข้าไปในห้อง เขาคงคาดไม่ถึงว่าจะถูกพามาที่
ห้องสวีต

“ห้องนี้เป็นยังไงบ้างคะ คิดว่าน่าจะไม่มีปัญหาเรื่องกลิ่น
แล้ว”

ชายคนนั้นทำท่าสับสน ก้อนหันหน้ามาทางนาโอมิ

“ฉันใช้ห้องนี้ได้แน่เหวอ ขอบอกไว้ก่อนฉันไม่มีปัญหามา
จ่ายเพิ่มเหวอกนะ”

นาโอมิโบกมือปฏิเสธ

“คุณลูกค้าไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มค่ะ เป็นความบกพร่องของทางเราเองที่ทำให้คุณลูกค้ารู้สึกไม่ดี ต้องขอประทานโทษเป็นอย่างสูงค่ะ”

“อืม เอาเถอะ คราวหลังก็ระวังหน่อยละกัน” เขาใช้นิ้วเกาข้างคิ้วดูท่าว่าจะรู้สึกผิด

จังหวะนั้นมาจิดะพนักงานขนส่งมากระมาถึงพอดี พอยื่นคีย์การ์ดให้ลูกค้าแล้วนาโอมิกับมาจิดะก็ออกจากห้องไป

“น่าโมโหชะมัด แบบนี้เท่ากับเราติดกับดักเต็ม ๆ เลยสิครับ” มาจิดะพูดขณะมุ่นหน้าไปยังโถงลิฟต์ “หมอนั่นต้องเป็นคนจับนูหรือเงแน่ ๆ หาเรื่องให้เราอัฟเกรดห้องให้สิไม่ว่า”

“ไม่เอาน่า เราไม่มีหลักฐานนะ ต้องถือว่าลูกค้าถูกต้องเสมอไม่ใช่เหรอ”

“แต่ห้องสวีตมันมากเกินไปนะครับ” มาจิดะบ่นปาก “ผมว่าแค่ห้องเตียงคู่แบบธรรมดาหรือแบบดีลักซ์เขาก็น่าจะพอใจแล้ว”

“แล้วถ้าไม่ล่ะ ถ้าเขายังติเรื่องนู้นเรื่องนี้ จนเราต้องวิ่งวนหาห้องให้ใหม่ไม่รู้กี่รอบ นายไม่คิดว่าแบบนี้มันยุ่งยากกว่าเหรอ”

“มันก็จริงอยู่หรอกครับ”

“พนักงานรุ่นพี่เคยสอนฉันว่าอย่ามีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าโดยไม่จำเป็น”

“ครับ” มาจิดะพยักหน้าด้วยสีหน้าไม่ยอมรับ

เมื่อกลับมาที่เคาน์เตอร์แผนกต้อนรับ นาโอมิเห็นคุณะ ผู้จัดการแผนกต้อนรับกำลังคุยกับคาวาโมโตะอยู่พอดี คุณะพยักหน้าทักทายเมื่อเห็นเธอ

“ได้ยินว่ามีลูกคำร้องเรียนหรือ?”

นาโอมิทำท่าขี้หน่อ

“ฉันจัดการเรียบร้อยแล้วค่ะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร เดี่ยวฉันจะรีบทำสรุปรายงานส่งนะคะ”

คุณะยื่นมือออกมาห้ามไว้

“เรื่องรายงานเอาไว้ที่หลังก็ได้ ตอนนี้คุณช่วยไปที่อาคารสำนักงานก่อน ผู้จัดการใหญ่รอคุณอยู่ที่ห้องประชุมชั้นสอง”

“เอ๊ะ ผู้จัดการใหญ่รอฉันอยู่หรือคะ?”

นาโอมิตกใจเล็กน้อยขณะหันกลับไปมองไบรอันหน้าหล่นเหลวของคุณะ ห้องทำงานของผู้จัดการใหญ่อยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์แผนกต้อนรับ โดยปกติมักจะจัดประชุมที่นั่น

“พอดีมีคนนอกมาร่วมประชุมด้วย เลยต้องไปใช้ห้องประชุมของอาคารสำนักงานนะ ไม่ต้องกังวล คุณไม่ได้ถูกเรียกตัวเพราะไปทำความผิดอะไรไว้หรอก”

“คุณคงจะทราบว่าเป็นเรื่องอะไรใช่ไหมคะ?”

“อืม เพิ่งรู้เมื่อไม่กี่วันนี้เอง แต่ผมเล่าให้ฟังตรงนี้ได้ไม่ได้เพราะมันเป็นเรื่องสำคัญมาก กลัวว่าจะเล่าได้ไม่ครบถ้วนนะ”

นาโอมิยื่นคอแล้วเหลือบมองคุณะ “ฟังดูน่ากลัวยังไงชอบกล”

พอได้ยินอย่างนั้นคุณะก็ส่งสายตาจริงจังมาให้เธอ

“ใช่ น่ากลัวมาก เลยต้องพึ่งความสามารถของคุณ
ไฉล่ะ”

“ความสามารถของฉันห่วยคะ ทำไฉล่ะ”

“เรื่องนั้น...” คุณะพูดค้างไว้แค่นั้นแล้วส่ายหน้า

“เดี๋ยวคุณไปฟังจากผู้จัดการใหญ่ต่อเอาเองเถอะ”

นาโอมิระบายลมหายใจก่อนตอบ “ตกลงค่ะ”

เธอออกจากเคาน์เตอร์แผนกต้อนรับมุ่งไปตามโถงทาง
เดินสำหรับพนักงาน แล้วออกนอกตัวโรงแรมทางประตูหนีไฟ
แผนกที่เกี่ยวข้องกับงานธุรการของโรงแรมคอร์เทเซียโตเกียว
ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในอาคารหลังข้าง ๆ อาคารหลังนั้นมีป้ายติดไว้
ว่าอาคารคอร์เทเซียโตเกียวก็จริง แต่แน่นอนว่าไม่มีห้องพัก
สำหรับลูกค้า

เมื่อเข้าไปในอาคารสำนักงาน เธอขึ้นบันไดไปชั้นสองซึ่ง
เป็นที่ตั้งของแผนกธุรการและแผนกบุคคล หลังจากเคาะประตู
ห้องประชุมก็ได้ยินเสียงผู้ชายกล่าวเชิญให้เข้าไปได้

นาโอมิเปิดประตูแล้วค้อมศีรษะขณะเดินเข้าไปในห้อง
คนแรกที่เธอเห็นคือฟุจิกิผู้จัดการใหญ่ ปกติแล้วเขามักแสดง
สีหน้าอ่อนโยนอยู่เสมอ แต่เวลานี้เขากลับทำหน้าที่หัวขมวด
ทาคุระหัวหน้าฝ่ายห้องพักนั่งอยู่ถัดไปทางด้านขวา ทาคุระเป็น
หัวหน้าสายตรงของนาโอมิกับคุณะ เขาเป็นคนอารมณ์ดีและ
ชอบพูดล้อเล่น แต่ตอนนี้เขาก็หันหน้ามามองเธอด้วยดวงตา
เคร่งเครียดเช่นเดียวกับฟุจิกิ

คาตาโอกะหัวหน้าแผนกธุรการจับจ้องที่นั่งด้านซ้ายมือของฟูจิกิ นาโอมิไม่แน่ใจว่าเขามีลักษณะนิสัยแบบไหน แต่คิดว่าเขาไม่น่าจะทำสีหน้าเคร่งเครียดแบบนี้เป็นประจำ

นอกจากนี้โต๊ะประชุมยังมีหัวหน้าพนักงานขนส่งสัมภาระและหัวหน้าแผนกทำความสะอาดนั่งอยู่ด้วย ดูเหมือนทั้งคู่ก็ถูกเรียกตัวมาที่นี้เช่นกัน

นาโอมิเริ่มรู้สึกวุ่นวายไม่ใช่เรื่องธรรมดาเสียแล้ว

“ขอโทษที่เรียกมากะทันหันนะ นั่งก่อนสิ” คาตาโอกะเอ่ย

นาโอมินั่งลงข้างสิ่งขีตะหัวหน้าพนักงานขนส่งสัมภาระ

“ความจริงผมมีเรื่องอยากขอร้องพวกคุณนะ แต่เนื่องจากมันเป็นปัญหาที่ละเอียดอ่อนมากเลยอยากขอให้พวกคุณเก็บเรื่องนี้ไว้ก่อน อย่าเพิ่งแพร่กระจายให้คนนอก รวมถึงคนอื่นในโรงแรมรู้โดยเด็ดขาด”

นาโอมิกำมือที่วางอยู่บนเข่าแน่นขณะมองฟูจิกิ ผู้จัดการใหญ่พยักหน้าเล็กน้อยให้เธอด้วยสีหน้าจริงจังเช่นเดิม

“ขอเข้าเรื่องเลยละกัน เราต้องให้ความร่วมมือกับตำรวจในการสืบสวนคดี แกมเรื่องมันยุ่งยากตรงที่ต้นเป็นการสืบสวนคดีฆาตกรรมเสียด้วย”

นาโอมิถึงกับตะลึงเมื่อได้ยินคำพูดของคาตาโอกะ เธอไม่คาดฝันมาก่อนว่าจะต้องเผชิญเรื่องแบบนี้ หัวใจเริ่มต้นโครมครามอยู่ในอกภายใต้ชุดพนักงาน

“พวกคุณอาจจะรู้มาบ้าง เพราะมันเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์อยู่บ่อย ๆ ช่วงนี้มีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้นในโตเกียวค่อนข้างถี่ ตำรวจยังไม่เปิดเผยข้อมูลให้คนทั่วไปรู้ แต่ในบรรดาคดีพวกนี้มีสามคดีที่น่าจะเป็นคดีฆาตกรรมต่อเนื่องโดยฝีมือคนร้ายรายเดียวกัน หน้าที่ข้ายังมีความเป็นไปได้สูงว่าฆาตกรรายนี้จะก่อคดีที่สี่ขึ้นเร็ว ๆ นี้ด้วย ที่นี้ปัญหามันอยู่ตรงที่การลงมือครั้งต่อไปจะเกิดขึ้นที่ไหนนี่แหละ...” คาตาโอะกะเคาะนิ้วกับโต๊ะสองครั้งก่อนจะพูดต่อ

“ตำรวจบอกว่าคดีฆาตกรรมที่ว่าเกิดขึ้นที่โรงแรมเรา”

“เอ๊ะ” นาโอมิอุทาน “ทำไมล่ะคะ”

คาตาโอะกะส่ายหน้า

“ตำรวจไม่ยอมบอกเหตุผล อ้างว่าเป็นความลับสุดยอดของการสืบสวน แต่ยืนยันว่าคนร้ายเลือกโรงแรมนี้เป็นสถานที่ลงมือครั้งต่อไปแน่นอน แถมยังบอกด้วยว่าเมื่อดูจากระยะเวลาของคดีที่ผ่านมา มีความเป็นไปได้สูงว่าคดีต่อไปจะเกิดในช่วงสิบวันนี้”

นาโอมิเลียริมฝีปากเมื่อรู้สึกคอแห้งขึ้นมาจะทันหัน

“ถ้าตำรวจมีข้อมูลมากถึงขนาดนั้น แสดงว่าพอจะระบุตัวคนร้ายได้แล้วใช่ไหมคะ”

คาตาโอะกะขมวดคิ้วอย่างอ่อนล้าเมื่อได้ยินคำถามของนาโอมิ

“ดูเหมือนจะไม่ใช่แบบนั้น ได้ยินมาว่าตำรวจกำลังสืบสวนจากหลาย ๆ ทาง แต่ยังไม่ระบุตัวคนร้ายไม่ได้”

“แล้วเป้าหมายของคนร้ายล่ะคะ ทราบแน่ชัดแล้วหรือ
ยัง”

“ยังไม่รู้เหมือนกัน”

“แล้วกัน” คราวนี้สิ่งชิตะที่นั่งข้างนาโอมิส่งเสียงร้องขึ้น
บ้าง

“ไม่มีเบาะแสเกี่ยวกับตัวคนร้าย และไม่รู้ใครตกเป็น
เป้าหมายรายต่อไป รู้แค่ว่าจะเกิดคดีที่โรงแรมเรา แบบนี้มัน
หมายความว่ายังไงครับ” เขาช่วยพูดในสิ่งที่นาโอมินึกสงสัย

“ก็ผมบอกแล้วไงว่าตำรวจไม่ยอมบอกนะ”

“ถ้าไม่รู้เรื่องพวกนั้นแล้วเราจะให้ความร่วมมือในการ
สืบสวนได้ยังไงล่ะคะ” นาโอมิเปลวขึ้นเสียงโดยไม่ตั้งใจ เธอ
รู้สึกว่แค้นเกร็งขึ้นมา

“คุณยามาจิชิ” พูจิกิเอ่ยแทรกขึ้น “พวกคุณจะนึกสงสัย
แบบนั้นก็ไม่แปลกหรอก ตอนแรกที่ได้ยินเรื่องนี้ผมกับคาตา-
โอะกะก็รู้สึกสงสัยเหมือนกัน แต่ทางตำรวจคงมีเหตุผลจำเป็น
ถ้าเขามีเหตุผลที่ไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลได้ เราก็ต้องยอมฟัง
เขา และไม่ว่าเหตุผลจะเป็นยังไง ถ้ามีความเสี่ยงที่จะเกิดคดี
ร้ายแรงแบบนี้เราก็ต้องทำทุกวิถีทางเพื่อป้องกัน ตำรวจขอให้
เราร่วมมือในการสืบสวนก็จริง แต่ทางโรงแรมคงต้องขอแรง
ตำรวจให้ช่วยป้องกันเหตุร้ายด้วยเหมือนกัน เข้าใจความหมาย
ของผมใช่ไหม”

ปกติแล้วพูจิกิไม่เคยใช้วาจาดุ้นมาก่อน น้ำเสียงสงบ
นิ่งของเขาจึงทำให้บรรยากาศภายในห้องยิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิม

“เรื่องน่ากลัวแบบนั้นจะเกิดขึ้นที่โรงแรมนี้จริงหรือคะ”
นาโอมิหันกลับไปมองคาตาโอเกะ

“ตรวจสอบคาดการณ์ว่ามีโอกาสสูงที่จะเกิดเหตุร้ายขึ้น ผม
พูดได้เท่านี้แหละ”

นาโอมิสูดหายใจลึก รู้สึกเหมือนกับถูกจับไปยืนอยู่บน
หน้าผาสูงชันในความฝัน ถึงตอนนี้เธอยังไม่รู้สึกรู้หาว่าเรื่องที่ได้อิน
เป็นความจริง

“แล้วตกลง...พวกเราควรจะทำยังไงดีคะ”

คาตาโอเกะเก็บคางเข้าหาตัว

“อย่างที่บอกไป ตอนนี้เราไม่รู้ข้อมูลที่แน่ชัด ถ้าตามคำ
พูดของตำรวจเลยก็คือเร็ว ๆ นี้จะเกิดคดีฆาตกรรมที่โรงแรมแห่งนี้
นี้ และคนร้ายพยายามจะฆ่าใครบางคน นี่คือทั้งหมดที่เรา
ในสถานการณ์แบบนี้แค่เพิ่มระดับการรักษาความปลอดภัยอย่าง
เดียวคงไม่พอ เราจำเป็นต้องสงสัยทุกคนที่เข้าออกโรงแรม ได้
ตั้งแต่ลูกค้าที่มาเข้าพัก แต่ถึงยังไงมือสมัครเล่นอย่างพวกเราก็
คงทำอะไรได้ไม่มาก เพราะถ้ารอให้เกิดเรื่องก่อนแล้วค่อยแจ้ง
ตำรวจก็คงไม่ทันกาล”

นาโอมิเริ่มเข้าใจแล้วว่าหัวหน้าแผนกธุรการต้องการจะ
สื่ออะไร

“หมายความว่าจะให้ตำรวจมาประจำการที่โรงแรมหรือ
คะ”

“ประมาณนั้นแหละ แต่เราสามารถทำได้หลายวิธี ถ้า
เป็นห้องอาหารหรือบาร์ เราให้เจ้าหน้าที่สืบสวนปลอมตัวเป็น

ลูกค้าเข้าไปใช้บริการได้ ส่วนห้องจัดเลี้ยง แต่เจ้าหน้าที่แต่งตัวให้ดูดีสักหน่อยก็คงไปเดินในบริเวณนั้นได้แบบไม่มีใครสงสัย ปัญหาอยู่ตรงลูกค้าที่มาเข้าพักนี้แหละ ในการจับตาดูลูกค้าทุกคนในโรงแรมและสังเกตการณ์ความเป็นไปที่เกิดขึ้นในบริเวณห้องพัก แคะให้เจ้าหน้าที่สืบสวนปลอมตัวเป็นลูกค้าน่าจะยังไม่พอ จำเป็นต้องให้ยืนอยู่หน้าฉากเหมือนพวกคุณด้วย”

“หน้าฉาก...” นาโอมิเอียงคอสงสัย “หมายความว่ายังไงคะ”

จู่ ๆ ทาคุระก็ส่งเสียงครางในลำคอ ทุกสายตาก็จับจ้องไปที่เขา

“โทษที” ทาคุระพูดแล้วกระแอม “เชิญคุณคาตาโอะกะอธิบายต่อเลยครับ”

คาตาโอะกะพยักหน้าแล้วเริ่มพูดต่อ

“นี่เป็นข้อเสนอจากกรมตำรวจนครบาลโตเกียว สรุปว่าเขาอยากให้เจ้าหน้าที่สืบสวนแฝงตัวเข้ามาทำงานในโรงแรม”

“แฝงตัวหรือคะ”

“ใช่ ให้ตำรวจแต่งตัวเป็นพนักงานของเรา แล้วไปยืนประจำอยู่ตามทางเข้าโรงแรมหรือเคาน์เตอร์แผนกต้อนรับ และบางครั้งอาจต้องเข้าไปในห้องพักของลูกค้าด้วย”

“บ้าไปแล้ว” นาโอมิแสดงสีหน้าขบขัน นี่ต้องเป็นตลกร้ายแน่นอน แต่เมื่อเห็นคาตาโอะกะกับฟูจิกิเง็งเงียบบไปด้วยใบหน้าเคร่งเครียด เธอก็รีบปรับสีหน้าให้จริงจัง

“ตำรวจเอาจริงหรือคะ”

“ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้น” คาตาโอเกะตอบ

“แล้วทางโรงแรมจะเอาอย่างไรคะ”

“เราปรึกษากับท่านประธานและคณะกรรมการแล้ว ได้ข้อสรุปว่าทางเราจะตอบรับข้อเรียกร้องของตำรวจ”

นาโอมิมองฟุจิกิที่กะพริบตาช้า ๆ

“ฉันขอถามอะไรหน่อยนะคะ” เธอหันกลับมามองคาตาโอเกะ

“ตำรวจที่จะแฝงตัวเข้ามามีประสบการณ์ทำงานในโรงแรมมาก่อนไหมคะ”

คาตาโอเกะยกไหล่ “ไม่มีแน่นอน มีสมัครเล่นขนานแท้เลยล่ะ”

“แล้วตำรวจที่จะแฝงตัวเข้ามามีกี่คนคะ”

“เริ่มจากห้าคนก่อน แต่อาจจะปรับเปลี่ยนจำนวนตามสถานการณ์ พวกเขาจะไปประจำอยู่ที่แผนกต้อนรับหนึ่งคน แผนกขนส่งสัมภาระหนึ่งคน และแผนกทำความสะอาดอีกสามคน”

นาโอมิรู้สึกได้ว่าสิ่งชิตะและหัวหน้าแผนกทำความสะอาดที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ตัวเกร็งขึ้นมา คงเพราะแผนกของพวกเขาถูกเอ่ยชื่อกะทันหัน

“เล่ามาถึงขนาดนี้พวกคุณคงเข้าใจประเด็นแล้วสินะ รวมถึงเหตุผลที่แต่ละคนถูกเรียกตัวมาที่นี้ด้วย” คาตาโอเกะพูดต่อทันที “ผมอยากให้พวกคุณช่วยสอนงานและให้คำแนะนำกับ

เจ้าหน้าที่สืบสวน รวมถึงให้ความช่วยเหลือพวกเขา ผมเข้าใจ
ว่าเป็นเรื่องยาก แต่ต้องฝากพวกคุณด้วย”

“เดี๋ยวก่อนคะ ทำไมถึงเป็นฉันทะ” นาโอมิมองคาตา-
โอะกะสลับกับฟูจิกิ แล้วเบนสายตาไปทางทาคุระ “ฉันเข้าใจ
เหตุผลที่คุณสังขิตะกับคนอื่น ๆ ถูกเรียกมา แต่ทำไมถึงเป็นฉันทะ
แผนกต้อนรับมีพนักงานที่ประสบการณ์สูงกว่าฉันตั้งเยอะ
อีกอย่างเจ้าหน้าที่สืบสวนที่ว่าคงเป็นผู้ชายใช่ไหมคะ ฉันคิดว่า
เขาน่าจะรู้สึกต่อต้านที่ผู้หญิงมาสอนงาน”

“ผมเป็นคนเสนอชื่อคุณเอง” ฟูจิกิเอ่ยขึ้น “ผมปรึกษ
ากับทาคุระแล้วลงความเห็นว่าคุณเหมาะสมกับหน้าที่นี้”

นาโอมิส่ายหน้า “ฉันไม่ถนัดสอนงานให้พนักงานใหม่
พวกคุณคงทราบดีอยู่แล้ว”

“คุณจะทำแบบนั้นไปตลอดได้ยังไง อีกอย่างพวกเรา
ไม่ได้เลือกคุณเพราะคาดหวังในเรื่องการสอนงาน เหตุผลเดียว
ก็คือคุณเป็นผู้หญิง”

“หมายความว่ายังไงคะ”

ฟูจิกิโน้มตัวมาข้างหน้าช้า ๆ

“พวกเราต้องจำไว้ให้ดี ถึงแม้บทบาทของเราคือการ
ป้องกันการก่ออาชญากรรม แต่ก็ห้ามทำอะไรที่เป็นการรบกวน
หรือทำให้ลูกค้ารู้สึกไม่สบายใจเด็ดขาด เรื่องที่เจ้าหน้าที่สืบสวน
จากกรมตำรวจนครบาลโตเกียวแฝงตัวเข้ามาอยู่ในโรงแรม
ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับลูกค้า ดังนั้นเราจะปล่อยให้เรื่องนี้ส่งผล
กระทบต่อคุณภาพการให้บริการไม่ได้ ตอนที่ได้ฟังแผนการของ

ตำรวจ ผมต่อรองให้เจ้าหน้าที่ปลอมตัวเป็นพนักงานขนส่งสัมภาระ กับพนักงานทำความสะอาดเท่านั้น ผมไม่เห็นด้วยที่จะให้ตำรวจ แฝงตัวเข้ามาอยู่ในแผนกต้อนรับ เพราะเป็นงานที่ต้องพบปะ พูดคุยกับลูกค้าบ่อยที่สุด แถมยังเกี่ยวข้องกับเงินด้วย ผมปล่อยให้ตำรวจที่เรียนรู้งานของแผนกต้อนรับแบบผิวเผินมา ทำงานไม่ได้หรอก”

“ฉันเห็นด้วยค่ะ”

“แต่ตำรวจบอกว่าเคาน์เตอร์แผนกต้อนรับเป็นศูนย์รวม ข้อมูลจึงจำเป็นต้องมีตำรวจประจำอยู่ที่จุดนี้ด้วย เมื่อลองคิดถึง จุดประสงค์ในการสืบสวนก็ถือว่าตำรวจทำถูกต้องแล้ว จากนั้น ผมกับทาคูระก็เลยปรึกษากัน และได้ข้อสรุปว่าต้องให้ใครสักคน คอยประกบตำรวจที่แฝงตัวเข้ามาเป็นพนักงานต้อนรับ”

“เรื่องนั้นฉันเข้าใจ แต่ที่ไม่เข้าใจคือทำไมต้องเป็นฉันล่ะคะ”

“คุณลองคิดดูสิ ถ้ามีพนักงานต้อนรับชายสองคนยืนคู่กัน ดูยังไงก็ผิดธรรมชาติจริงไหม แต่ถ้าอีกคนเป็นผู้หญิง พวกเขาจะดูเหมือนเป็นคู่หูในการทำงานขึ้นมาทันที ไม่ว่าจะทั้งคู่จะทำอะไรหรือไปไหนมาไหนด้วยกันก็ไม่ผิดสังเกต”

“สรุปก็คือสังคมมองว่าผู้หญิงเป็นผู้ช่วยของผู้ชายชั้น เหยื่อค่ะ” นาโอมิรู้ตัวว่าขึ้นเสียงสูง

“คุณยามางิชิ” ทาคูระเอ่ยปราม

“เอาน่า” พูจิกิกล่าวเป็นเชิงปลอบให้เขาอารมณ์เย็นลง ก่อนหันไปพูดกับนาโอมิ